

ஸ்ரீயை நம :

ஸ்ரீஸ்தலசயந பரப்ரஹ்மணே நம :

ஸ்ரீப்ரஹ்மாண்ட புராணம்

க்ஷேத்ரகாண்டத்தில் அகஸ்தியஸநத

ஸம்வாதமான

(மஹாபலிபுரமென வழங்கும்)

மல்லாபுரக்ஷேத்திரத்தின்

மஹாத்மிய சுருக்கம்.

திருமலை சங்கபுரம்

ஈ. கை. வரதாசாரியர்

சுவாமிகளால்

ஸம்ஸ்கிருதத்தினின்று தமிழில்

மொழிபெயர்க்கப்பட்டு,

S. கிருஷ்ணசாமி பிள்ளை, S. பரசுராம பிள்ளை

இவர்களால் தங்கள்

சென்னை, பெயினி அண்டு கோ.,

அச்சுயந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டு,

க. இராஜகோபாலாசாரி சுவாமிகளுக்கு

கயிங்கரியார்த்தமாக சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

1905.

[illegible]

[illegible]

அவர்கள்

[illegible]

ஸ்ரீயை நம:

ஸ்ரீஸ்தலசயந பரப்ரஹ்மணே நம:

மல்லாபுர ஸ்தலபுராண சுருக்கம்.

అన్విష్యమాణమనపాయవచోభిరేభిః
ఆరాధ్యమానమమరైస్తమసఃపరస్తాత్ ।
తద్విస్తృసర్గనగరీస్థలకల్పితేయి
మల్లాపురేవిజయతే మునిభాగ్యభూమ్నా ॥

సోఽప్యస్వంగరుం మహీపతినివేశధన్యాం
ఆశ్లిష్యగాఢమవనీంకమలాయమానాం ।
నిత్యంతదున్నతపయోధరచుంబనోత్కః
కశ్చిద్విభాతుహృదయేకిటిసార్వభౌమః ॥

ఆరాధ్నిత్యచిదచిత్ఫలమంబుజాక్షం
తంసర్వభోగ్యమతిసూన్నిపనూత్రిరర్యం ।
జ్ఞానప్రదీపహతిచిత్రితమోవిశేష
స్తంభూతయోర్నమహాంకలయేగదాంశం ॥

శ్రీరంగలక్ష్మణమునిం శరణంప్రపద్య
శ్రీశైలశంఖపురరాఘవసూరిసూనుః ।
మల్లాపురస్థలవిశేషపురాణసారాన్
వ్యక్తీకరోతివరదస్సుధియాంప్రసాదాత్ ॥

ப்ராரம்பம்.

ஸ்ரீயப்பதியாய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய். ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாயிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திவ்யகல்யாணகுணங்களை அடைவுபட்டு அவ்விஷயமாகப் புகழ்ந்து சொல்லுகிற அநேகப் பிராமணர்கள் முன் ஒருகாலத்தில் கங்கையினுடைய கரையிலே சேர்ந்து ஸமாராதனம் செய்கையில், சிலர் எம்பெருமானுக்கு பரத்துவமேயுளது, ஸௌலப்யமில்லை என்றும், சிலர் பரத்துவமும் ஸௌலப்யகுணமும் உண்டென்றும் சொல்லி வாதப்பட்டார்கள். அத்தருணத்தில் தேவரிஷியான நாரதர் கங்கையில் நீராடவந்தார். அவரை உபயவாதிகளுங்கண்டு, நாரதரே நீர் எல்லாவிஷயங்களையும் தெரிந்தவராகையால் எங்களுக்கு எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யகுண விஷயமாக உண்டாயிருக்கிற சந்தேகத்தைத் தெளிவிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கையில் அந்த நாரதர் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு பரத்துவமே உண்டு, ஸௌலப்யகுணமில்லை என்று உறுதியாகச் சொல்லி, பரத்துவ ஸௌலப்பியங்களிரண்டும் உண்டென்று வாதிக்கிற பிராமணர்களைத் திரஸ்காரம் செய்துவிட்டு கங்கையில் நீராடப் போகையில் கங்கையானது குளிர்ந்தும, தெளிந்தும, ஆழ்ந்தும், பிரவஹிப்பதை விட்டு மிகவும் உஷ்ணமாகியும், கலங்கியும், கணுக்களவு ஆழமுள்ளதாகவும் காணப்பட்டது. நாரதர் அதைக்கண்டு இஃதென்ன விபரீதமென்று நினைத்து ஜலத்திலிறங்கி வருந்தி நீராடினார். உடனே அவருடைய ஹிருதயம் கலங்கிவிட்டது. அவர் அனேககாலம் அருந்தவங்களைசசெய்தும், அக்கலக்கம் தெளியவில்லை. அதனால் நாரதர் பரிதபித்து ஸத்தியலோகத்தில் தன் பிதாவாகிய சதுர்முகனை வணங்கி தந்தையே! எனது மனக்கலக்கத்தைத் தெளிவிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க,

பிரமன் ஞானதிருஷ்டியினால் இவரது மனக்கலக்கத்தின் காரணத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, பிள்ளாய், எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யகுண விஷயமாக நீ செய்திருக்கிற பாகவதாபசாரமே உனது மனக்கலக்கத்திற்கு காரணமாகிறது. ஸகல லோகங்களுக்கும் அதிபதியாய், ஆதிகாரணபூதனாய், எல்லாவற்றிலும் வியாபித்து நிற்பவனாய், எட்டவொண்ணாதநிலமான ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்தில் நித்தியருக்கும், முக்தர்களுக்கும் அநுபவிக்கத் தக்கவனாய், முக்தியையளிப்பவனாய், இப்படி எல்லாவற்றினாலும் தனக்கு ஸமமானவனும், மேலானவனும் இல்லாதபடி மேன்மையைப் பெற்றிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணன், ஸௌலப்யகுணத்தினாலே திருப்பாற்கடலில் சாய்ந்தருளி, அடியார்களுடைய கூக்குரலுக்கு செவிகொடுத்துக் கொண்டும், பயிரிடுபவன் பயிரில் களை எடுப்பது போலே, தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு விரோதிகளான ராவண, சிசுபால, கம்ஸ, கைடபாதிகளை அழித்து சாதுக்களை ஸம்ரக்ஷணம் செய்வதற்காகவும், தனது ஸ்வபாவத்தை விடாமலே அனேகம் அவதாரங்களைப் பண்ணியும், சேதனர்களுக்கு ஸகல பலன்களையும் தந்தருளுகிறான். நாரதரே ஸகலருக்கும் சரணமாகிநிற்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு பரத்வமும், ஸௌலப்யமும், ஸஹஜகுணங்களாகும், இவ்விருவகை குணங்களில் ஒன்றிராமல் போனாலும் எம்பெருமான் ஸர்வஸம்ரக்ஷகனாகான். இந்த ஸாரத்தை அவனையே ஸகலவிதகெதியாகப்பற்றின மஹான்களே அறிவார்கள் என்றும் இந்த ஸௌலப்யகுண விஷயமாக, பிரச்னைசெய்த பார்வதி தேவிக்கு ஈசுவரன் உபதேசித்ததாய், பின்பு அகஸ்தியருக்கு சூத பௌராணிகர் சொல்லியிருக்கிறதாய், பிரசித்தமாயிருக்கிற (ஹரிஸௌலப்ய பிரகாசகம்) என்னும் மல்லாபுர க்ஷேத்திரத்தின் மாஹாத்மியத்தைக் கேட்டீராகில் உமது மனந்தெளியுமென்றும் சொல்லி இந்த மாஹாத்மியத்தைப் பிரமாண்டபுராணத்தில் எட்டு அத்தியாயங்களால் பிரமன் நாரதருக்கு பின்வருமாறு உபதேசித்தார்.

ஸ்ரீபுண்டரீகர் என்னும் ரிஷியானவர் சிறந்த பிராமணராய், தபோநிதியாய், எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை திவ்வியமான தாமரை மலர்களால் ஆராதிப்பதையே விரதமாகக் கொண்டவராய், பூமியிலுள்ள திவ்விய தேசங்களிற் சென்று அவ்விடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமான்களை மஹாபக்தியுடன் ஆராதித்துக்கொண்டு வருகையில் கிழக்கு ஸமுத்திரத்தின் கரையிலுள்ள திவ்வியதேசங்களில் எம்பெருமானைத் தாமரை முதலிய அனேகவிதங்களான புஷ்பஙகளால் ஆராதித்து வராஹக்ஷேத்திரமான திருவிடவெந்தைக்கு வந்து அந்த திவ்வியதேசத்தில் பூவராஹரூபியாய், இடது மடியில் பூமிப்பிராட்டியாரோடு எழுந்தருளியிருக்கிற நித்தியகல்யாணப்பெருமானை ஸேவித்து ஆராத்தித்து மஹா ஆநந்தத்துடன் அதற்கு தென் திசையில் மஹாரண்யத்தில் போகையில் இந்த ரிஷியானவர் அத்புதங்களான சுபசகுனங்களைக்கண்டு இந்த வனத்தில் ஸ்ரீய: பதியின் கருணையாலிப்பொழுதே, சிரேயஸ்ஸைப் பெறுவேன் என்று அவனது திருவடிகளையே தியானித்துக்கொண்டு வழியிலிருந்த ஒரு உத்தியானவனத்தைக்கண்டு, பற்பல விருக்ஷங்களாலும், நன்மணம் வீசுகின்ற நறுமலர் கொடிகளாலும், கதிரொளியும் உட்புகாதபடி தழைந்துயர்ந்து குளிர்ந்த நிழலைத்தருகிற சந்தனதிவிருக்ஷங்களாலும், திவ்விய ஸரஸ்ஸுக்களாலும், ரமணீயமாயிருக்கிற அந்த உத்தியானவனத்தில், விஷ்ணுசர்மாவென்கிற ஒரு பிராமணோத்தமன் பன்னிரண்டு திருமண்காப்புகளையும், துளசிமணி நளிநாக்ஷ மாலைகளையும் அணிந்தவராய், எம்பெருமானைத் தியானித்துக்கொண்டு தபோநிதியாய் விளங்க, அவரைக் கண்டு நமஸ்கரித்து அவர் கொடுத்த அர்க்கியம் முதலிய உபசாரங்களைப் பெற்று, விடைபெற்று, சற்று தெற்கே சென்று பார்க்கையில் அனேகமாயிரம் பொற்றாமரை மலர்களால் நிறைந்த ஒரு புஷ்கரிணியையும், அந்தக் கமலங்களினின்றும் காற்றினால் மேலெழுந்து ஆகாயத்தில் சூரியோதயமானாற்போல் பளபளவென்று பிரகாசிக்கிற புஷ்பதூளிகளையுங் கண்டு, அந்தப்

புஷ்கரிணியைக்கிட்டி, ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம், இந்தப் புஷ்கரிணியானது மானஸமென்று பிரசித்தமான பொய்கையி லும் சிறந்திருக்கிறது, இதில் மலர்ந்திருக்கிற புஷ்பங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஆயிரமிதழ்களை யுடையனவாய், சுவர்ணமயங் களாய், பரிமளத்தினாலே எல்லாருடைய மனதையும் வசப்படு த்துவனவாயிருக்கின்றன. இந்தப் புஷ்பங்கள் எல்லாவற் றையும் பறித்து எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் சமர்ப்பி க்கவேண்டுமென்று ஆநந்தபரவசராகி எழுந்து குதித்தார்.

அந்தத் தருணத்தில் பக்தபராதீநனான எம்பெருமான் இந்தப் புண்டரீகரிஷியினுடைய ஜன்மசித்தமான பக்தி விசேஷத்தினாலே பிரஸந்நராய், இவரைச் சடக்கென அநுக் கிரஹிக்கத் திருவுள்ளமாய், இவருக்கென்று ஒரு அவதாரம் செய்து இவர் பக்தியுடன் பறிக்கிற இந்தப் புஷ்பங்களைச் சாற்றிக்கொள்ள சங்கற்பித்துக்கொண்டு இவரை வேறு திருப் பதிகளுக்குப் போகாதபடி அப்பொழுது ஒரு அசரீரிவாக்கி னாலே தடுத்து திருப்பாற்கடலில் வந்து தம்மை இந்தப் புஷ் பங்களாலே ஆராதிக்கக்கடவீர் என்று நியமித்தார். திருப் பாற்கடலுக்கு வருவது இந்த ரிஷிக்கு அசாத்தியமாகையால் தாமே அவரிருக்குமிடத்திற்கு எழுந்தருளிப் பிரத்தியக்ஷமாகத் திருவுள்ளமிருந்தது.

இவ்விதம் ஆகாசவாக்கைக்கேட்டு இப்படி தேவர்களும் புக ழத்தகுந்த பெருமையைப்பெற்ற இந்தப் புஷ்பங்களை பூமியில் நமது பாக்கியத்தினால் பெற்றோமென்று மஹாநந்தபரிதராய், க்ஷீராப்திநாதனுக்கென்று அந்தப் புஷ்பங்கள் எல்லாவற்றை யும் ஒன்று விடாமல் பறித்தார். அத்தருணத்தில் இவரு டைய சமீபத்தில் பெரிதாகியிருக்கிற ஒரு முதலையானது நாக்கு அறுபட்டு மூர்ச்சித்து மிதந்தது. அதைத் தயையி னால் மனமிரங்கிக் குளிரக் கடாக்ஷித்தார். பரமபாகவதரான இந்தப் புண்டரீகரிஷியின் கடாக்ஷமகிமையினாலே அந்த

மூதலை மூர்ச்சை தெளிந்து முந்தின ஜனனத்தை நினைத்துச் சொல்லுகிறது. ஓ ரிஷியே! எனது குருவே! எனது ஆபத்பந்துவே! உமது கடாக்ஷத்தினால் எனக்கு சாபவிமோசனகாலம் வந்துவிட்டது என்று சொல்ல, ரிஷியானவர் ஆச்சரியப்பட்டு, உனது சரித்திரங்களையும் சாபகாரணத்தையும் சொல் என்று கேட்க, முதலை சொல்லுகிறது.

பிரமரிஷியே! நான் முன் ஜன்மத்தில் மஹாராஜனாயும், மஹா தானங்களைச் செய்துகொண்டும், தருமத்தினால் பிரஜா பரிபாலனம் செய்துக்கொண்டும், மல்ல புரத்தில் வசித்தேன். அந்தப் பட்டணத்தில் எங்கள் குலதெய்வமாகிய பூவராஹப் பெருமாளை என்புத்திரன் இப்பொழுதுகூட ஆராதிக்கிறான் என்று சொல்லுகையில், புண்டரீகரிஷியானவர் அதின் வார்த்தையை நடுவில் நிறுத்தி அந்த மல்லாபுரம் எங்கே யிருக்கிறது அதில் பூவராஹப்பெருமாள் எந்தக் காலத்தில் எந்த் பாகவதனுக்கு பிரத்தியக்ஷமானார் அதைச சொல்லென்று கேட்க

முநீந்திரரே, இந்தப் புஷ்கரிணிக்கு தெற்கில் ஒரு குரோசம் தூரத்தில் அந்த மல்லாபுரமிருக்கிறது, அது மஹாபுண்ணியநகரம், இரண்டு யோஜனை நிகளமும் அரை யோஜனை அகலமும் உடையதாய், சகல செல்வங்களாலும் நிறைந்து இந்திரலோகத்தை ஒத்திருக்கிறது. அதில் சகலசாஸ்திரங்களையுங் கற்றுணர்ந்த பிராமணர்களும், அருந்தவ முனிவர்களும், சதுரங்கசேனைகளுடன் மஹாசூரர்களாயும், தார்மிகர்களாயும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயுமிருக்கிற அரசர்களும், மற்றும் சகல ஜனங்களும் மகிழ்ந்து வஸிக்கின்றனர். கிரயவிக்கிரயங்களுக்காக அந்த நகரத்தில் மற்றொரு தீவிலிருக்கிற விலையுயர்ந்த வஸ்துக்கள் சமுத்திரவழியால் வந்து நிறைந்திருக்கின்றன. அந்த மல்லாபுரத்தை ஹரிப்பிரியன் என்கிற நான் பரிபாலனம் செய்தேன். இப்போது மல்லேசுவரன் என்று பிரசித்தனாய், தார்மிகனாயிருக்கிற சதாநந்தனென்கிற அரசன் ஆளுகிறான்.

அவன் என்னுடைய புத்திரன். நீதியுடன் பிரஜைகளை ரக்ஷிக்கிறான், சிரத்தையுடன் சாஸ்திரவிதிகளைத் தவறாமல் பூவராஹப்பெருமாளை மூன்று காலங்களிலும் ஆராதிக்கிறான்.'

அவ்விடத்தில் பூவராஹப்பெருமாள் எழுந்தருளின புண்ணியசரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன். இதை என் பெரியோர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

ஞானப்பிரான் வைபவம்.

புண்டரீக ரிஷியே! என்வம்சத்தில் நெடுநாள்களுக்குமுன் ஹரிசேகரசக்கிரவர்த்தி என்று பிரசித்தனான ஒரு அரசனிருந்தான். அவன் தர்மிஷ்டன், ஸத்தியவாதி, விஷ்ணுபக்தன், பராக்கிரமத்தில் மாந்தாதாவினும் சிறந்தவன், அவன் இதற்கு வடக்கில் ஒருயோஜனை தூரத்திலிருக்கிற வராஹக்ஷேத்திரமான திருவிடவெந்தைக்கு தன்தாயாருடன் தினந்தோறும் சென்று பூவராஹ ரூபியாக எழுந்தருளியிருக்கிற நித்தியகல்யாணப் பெருமாளை மத்தியானகாலத்தில் சேவித்து ஒரு யோஜனை தூரமும் பின்பு வந்து தன் கிருகத்தில் நாலாயிரம் பிராமணரை ஆராதித்து அவர்கள் அமுதுசெய்த பின்பு புசிக்கிறது. இவ்விதமாக அநுஷ்டித்துவருகிற வராஹவிரதத்தில் இந்த மஹாராஜனுடைய பக்தியின் ஏற்றத்தையும் பாகவதாராதந விசேஷத்தையும், கண்டு, பிரஸந்நனான பூவராஹப் பெருமாள் "விரும்பித் தொழுவார்க்கு மெய்யனாகையாலே" ஒரு நாள் அந்த மல்லாபுரத்திற்கு தாமே எழுந்தருளி வலது திருக்கையில் பூமிபிராட்டியாரைச் சிறுபெண்ணாகப் பிடித்துக்கொண்டு மற்றொருகையில் தடியூன்றிக்கொண்டு மிகவும் முதியவராய், பிரா

மணரூபியாய், முதுமையாலே கால்களும் கைகளும் நிலைதவற தழுதழுத்தவார்த்தையுடன் தன்பக்தனை ஸ்ரீ ஹரிசேகரமஹாராஜனது கிருகத்திற்கு எழுந்தருளினார். அந்த மஹாராஜன் பரமபாகவதனானகையாலே பாகவதர்களைக் கண்டால் "தென்றல் நிலவுகளையும் அபிமத விஷயங்களையுங் கண்டாற்போல" உகந்துகொள்ளுகிறவரென்று அவருக்கு மஹாசந்தோஷமாயிருக்கிற விருத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரூபத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி எழுந்தருளின அந்த நித்தியகல்யாணப் பெருமான் அவர் கிருகத்தின் நடுவில் எழுந்தருளுகையில் அவ்வரசனும் கண்டபோதே எதிர்கொண்டுவந்து தாயாரும் தானுமாக விருத்தரைக் குசலபிரச்னம் செய்து ததியாராதனத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி இவ்விடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துதான் அனுஷ்டிக்கிற விரதத்தின்படியே திருவிடவெந்தைக்குப் போகயத்தனப்படுவதைக் கடாக்ஷித்து, பெருமான் அருளிச்செய்கிறார். மஹாராஜனே! நான் அரக்கிழவன், வழியும் வெகு தூரமானகையால் நடந்து வந்து அதிகமாக சிரமத்தை அடைந்திருக்கிறேன். இந்தசிறுபெண்ணும் அப்படியே பசியினால் அடிக்கடி மூர்ச்சை அடைகிறாள். ஆகையினாலிப்படி வருந்துகிற எங்களுக்கு எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் ஆஹாரத்தைக் கொடுத்தீரானால் பிராணன் போகாமலிருக்குமோ அவ்வளவு காலத்தில் ஆஹாரத்தைக்கொடுமென்று பிரார்த்திக்கிற விருத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரை அரசன் நல்வார்த்தைசொல்லி சுவாமீ! அடியேன் பூவராஹப்பெருமாளை ஆராதித்துவிட்டு இதோவருகிறேன் அந்த விளம்பத்தைக்கருணையுடன் க்ஷமிக்கவேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்தார். அதைக்கேட்டு பெருமாள் அரசனைநோக்கி மஹாராஜனே! இந்தப்பெண் சிற்றம் சிறியவள், நாம் தள்ளாதகிழவனாயிருக்கிறோம், வழிநடந்து வந்தோம். இனி முகூர்த்தகாலம் சென்றால் எங்களுக்கு பிராணஸம்சயம் உண்டாகும் என்று இளைத்து வருந்திச்சொல்லுகிற அந்த விருத்தருடைய வசனத்தைக்கேட்டு அவர்களுடையசிரமத்தையும் பார்த்து ஹரிசேகரமஹாராஜன் தருமசூக்ஷ்மங்களையும்,

பாகவதாராதனத்தின் பெருமையையும் அறிந்தவராகையால் தங்கள் குலதெய்வமான பூவராஹப்பெருமாளாகவே இவரைத் தியானித்து மானசிகமாக ஆராதனத்தைச் செய்து அந்தக்கிழவனை அக்கன்னிகையுடன் அப்பொழுதே அந்தப் புரத்தில் ரத்தினசிம்ஹாசனத்தில் எழுந்தருளச் செய்து அவர்களுக்கெதிரில் ஸ்வர்ணபாத்திரத்தில் எல்லா வியஞ்சனங்களுடன் அறுசுவையோடு கூடின திவ்வியமான அன்னத்தை விசேஷமாக சமர்ப்பித்து பக்தியினால் கண்களை மூடிக்கொண்டு, அமுதுசெய்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து பின்பு தண்டம் சமர்ப்பித்து எழுந்திருந்து பார்க்கையில்,

శ్లో॥ దదర్శ తావాసన్నే దేవం సాక్షాత్ క్రోడరూపిణం ।
దక్షిణాంకోద్ధృతాం కన్యాం మంజుళాంగవసుంధరాం ॥

సదృష్ట్వానందసంప్లుష్టః స్వయంసపదిసమాగతం ।
సాక్షాద్వరాహం వైకుంఠం ప్రాంజలిః ప్రణనామహ ॥

ఉత్థాయోత్థాయసంతోషా న్నత్వానత్వాపునఃపునః ।
తుష్టావపరసంప్రీతః స రాజాసహబాంధవైః ॥

அந்த விருத்தனை தம் குலதெய்வமான வராஹப்பெருமாளாகவும், அதிசுந்தரியாய்ப் பிரகாசிக்கிற அந்த மங்கையைப் பெருமான் வலது மடியில் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிற பூமிப் பிராட்டியாராகவும் ஹரிகேசமஹாராஜன் கண்டு முகமலர்ந்து ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கி, இதென்ன பாக்கியம் பெற்றோம், மஹாயோகிகளுக்கும் துர்லபனாய், நித்தியருக்கும் முக்தருக்கும் சுலபனாயிருக்கிற சர்வேசுவரன் அல்ப்பனாயிருக்கிற அடியேனிருக்குமிடந்தேடி, வாகனம் முதலான பரிகரங்களில்லாமல் எழுந்தருளியருளி அடியேனைக் கொண்டு திருவாராதனத்தை செய்வித்துக்கொள்ளும்படியான ஸௌலப்பிய

குணத்தைவெளியிட்டுக்கொண்டு சம்குலசெய்யமான பூவராஹப்பெருமாளை சேவைசாதிக்கப் பெற்றோமென்று அடங்காத சந்தோஷத்தினாலே அடிக்கடி தண்டம் சமர்ப்பித்துத்தன் பக்தர்களுடன் ஸ்துதிசெய்தார். அத்தருணத்தில் ராஜாவினுடைய ஆண்மைக்கு வெளியில் புசிப்பதற்கு வந்திருக்கிற பிராம்மணர்களெல்லாரும் பெருமாளமுது செய்தருளின காலத்தில்பூரணமாக புஜித்தவர்கள் போலத் திருப்தி அடைந்து இதென்ன ஆச்சரியமென்று ஒருவரோடொருவர்சொல்லிக்கொண்டு இவ்வாச்சரியத்தை அரசனுடன்சொல்லவேண்டுமென்று அந்தப்புரத்தில் வந்துபார்க்கையில் அவ்விடத்தில் அநேகமாயிரம் இரத்தினங்களாலிழைக்கப்பட்டதாய், அக்கினியை நிகர்த்ததாயிருக்கிற பவழத்தூண்களாலே பிரகாசிப்பதாய், முத்துக்களால் செய்யப்பட்ட மேற்கட்டியினின்று தொங்குகிறரத்தின புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற ரத்தினமண்டபத்தில் உத்தமமான, ரத்தினஸிம்ஹாஸனத்திலிருந்து, ரத்தினமயமான சுவரில் சாய்ந்து தனது வலதுமடியில் பூமிப்பிராட்டியை பரித்துக்கொண்டு ஹரிசேகரமஹாராஜனாலே உபாஸிக்கப்பட்டு விளங்குகிற பூவராஹப்பெருமாளைக் கண்டு அவருடைய சௌலப்பிய குணத்திலீடுபட்டு வேதங்களால் சக்தியுள்ளவரையிலும் ஸ்துதித்து "வாய் அவனையல்லது வாழ்த்தாதென்றிருக்கிற நாம்," "அவனைப்பல்லாண்டு பாடப்பெற்றோம்," இப்படி 'இதோர் நன்னாள் வாய்த்ததே'யென்று, மஹானந்தத்தையடைந்து பெருமாளை உத்தேசித்து லோகநாதனை வராஹஸ்வாமியே! யோகிகள் இடைவிடாமல் அநுபவிக்கவேண்டுமென்று "ஒருநாள் காணவாராயென்றும், காண்பது என்றோன்றுகொலோ" வென்றும் ஆசைப்படத்தக்க தேவரீரை திருவாய்ப்பாடியில் கோபாலர்கள் அநுபவித்தாற்போலே அநுபவிக்கிற அடியோங்களும் அதிசுந்தரமான இந்த திவ்யரூபத்தைக் கண்ணாரக்கண்ட ஹரிசேகரமஹாராஜனும் தன்னியர்களானோம். இவ்விதமாகவே இந்த க்ஷேத்திரத்தில் எல்லோரும் அநுபவிக்கும்படி எக்காலத்திலும் எழுந்தருளி யிருக்கவேணு

மென்று பிரார்த்திக்கையில் பெருமாள் அப்படியே செய்கிறோ மென்றும், இதற்குமேறகில் ஐநதாவது யாஜ்ஞைதாரத்தில் ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியில் பிரமன்செய்யப்போகிற அசுவமேதத்தில் ஸ்ரீவை குண்டத்திலிருந்து நமக்கு புண்ணியகோடிவிமானம் வரப்போகிறதாகையால் அதற்காக ஏற்குருக்களாக யெழுந்தருளியிருக்கிறோமென்று அருளிச்செய்தார். அந்தப்புஷ்பராஜப்பெருமாளை ஹரிசேகரமஹாராஜன் நெடுநாள் ஆராதித்தார். அவர் குலத்தில் பிறந்தவர்களான என்வரையிலுமிருந்த அரசர்கள் ஆராதித்து வந்தபடியே இப்பொழுது எனது குமாரன் ஆராதிக்கிறான். முனிவரே மனபிதாவான ஹரிசந்தரமஹாராஜன் இருபத்தையாயிரவருஷகாலம் ராஜ்யபரிபாலனம் செய்து மூன்றாவயது பிள்ளையாயிருந்த எனக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்துவிட்டு அருந்தவம் செய்து ராஜரிஷியாகி தெய்வலோகத்தை அடைந்தார். பின்பு நானும் அநேக தானங்களையும் வெகுவிதங்களான யக்ஞங்களையும் செய்துகொண்டு நீதிதவறாதபடி ராஜ்யத்தைப் பரிபாலிக்கையில் ஒரு பிராமணர் பரமபாகவதராய் விளங்கிக்கொண்டு என்னைக்கிட்டி தீனத்தையுடன் அரசனே நீ தருமம் செய்கிறாய், ஒரு புருஷனுக்கு வேண்டிய அன்னத்தை ஆமமாக எனக்கு தினந்தோறும் கொடுக்கவேணுமென்று யாசித்தார் அப்பொழுது நாம் வெகுவாக தானம் செய்கிறோமென்று கொவித்து அந்தப்பாகவதனுக்கு அலக்ஷியமான உத்தரத்தைச் சொன்னேன், கேட்டதையும் கொடுக்கவில்லை, அவாயனாங் கலங்கினவராய் நீ முதலையாகக் கடவை என்று சபித்தார். பின்பு நானும் எனக்காக இந்தப்பட்டணத்திலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் சாபவிமோசனத்தைப் பிரார்த்திக்கையில் அந்தபாகவதர் சிலகாலம்சென்றபின்பு இந்த முதலைக்கு பரமபாகவதனுடைய கடாக்ஷமும், ஸம்பாஷணமும், நேரிடும், அப்பொழுது இந்தசாபமொழியுமென்று சொன்னார். அப்பொழுதே இந்த முதலைரூபம் வந்துவிட்டது, இந்தப்பொற்றாமரைகயத்தை அடைந்தேன். இப்படியாக முப்பத்தீராயிரம் வருஷத்தைக் கழித்தேன் வெகுவாக பிராணிகளைப்

புசித்தேன். இப்பொழுது கூட உம்மைக்கண்டு புசிக்கவந்து
உமது பாதமென்று நினைத்து உமக்கு அருகலிருந்த தாமரைத்
தண்டைக்கடித்தேன் அதனால் எனது நாக்கு அறுபட்டுவிழுந்து
உமது கடாக்ஷத்திற்கு பாத்திரமாகி உமது கிருபையினால் இச்
சரீரத்தைவிட்டு, ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறேனென்று பிரார்த்தி
த்து அப்படியே புண்டரீகமுனிவருடைய கருணையால முதலை
ரூபமொழிந்து ஹரிட்பிரமஹாராஜன் திவ்யரூபத்தைப்
பெற்று சுவர்க்கத்தை அடைந்தான். பின்பு புண்டரீகரிஷியா
னவர் பறித்த தாமரை புஷ்பங்களை கூடையில் செங்கழுநீர்
புஷ்பங்களை சேர்த்து தேவர்களுக்கரிய பெருமானுக்கேற்ற
தான திவ்யமாலையாகத் தொடுத்து சிரசில் தரித்துக்கொண்டு
ஆகாச வாக்கினபடி திருப்பாற் கடலுக்குப்போக யோசி
த்து கிழக்கில் சற்றுதூரம்சென்று வழியில் தடையாயிருக்கிற
சமுத்திரத்தைக்கண்டு பயந்து என்செய்வோம், திருப்பாற்
கடலுக்கு எப்படி செல்வோம், இந்த கடலை [illegible]
போகவொண்ணாதே யென்றலைந்து சிந்தையின் திருப்தியில்லாமல்
நிலைதவறினவராய் எழும்புவதும் குதிப்பதும் கூத்தாடுவதுமாக
அலையோரத்தில் சஞ்சரித்து பின்பு இந்த அலைகடலைத் தாண்டி
ப்போவோம். அல்லது ஜலத்தைக் கைகளாலவாரி இறைத்து
வழியவைத்துச் செல்வதே தகுமென்று உறுதிபண்ணிக்கொ
ண்டு அருகில் உயர்ந்ததாக, கரையைக்கட்டி கடலில் மேற்கு
முகமாக நின்றுகொண்டு நீரை இறைத்தார். இப்படி இறைப்
பது மிளப்பாறுவதுமாக ஒரு வருஷகாலம் சென்றது, அப்
பொழுது கரையில் தான் வைத்திருக்கிற புஷ்பமாலையானது
வாடிப்போகுமே என்று அதைப்பார்த்து துக்கித்து பின்புறத்
தில் உலகத்தை யடங்க விழுங்குவதுபோல் விளங்குகிற கட
லைக்கண்டு கலங்கி பின்னும அந்தமாலையைப பார்த்து பரிதபி
த்து இந்தப் புஷ்பங்கள் வாடிப் போகிறதற்கு முன்னமே
திருப்பாற்கடலில் சென்று பெருமானுடைய திருவடிகளில்
சமர்ப்பித்தாலல்லது நிற்கமுடியாத சிரத்தை வளர்ந்து அதற்கு
தடை நேரிட்டபடியால் ஸஹிக்கமுடியாத மனோவியாதியை

யுடையவராய், கைகால்கள் முதலிய இந்திரியங்களின் சக்தியற்றமையால் தன் பிரயத்தினத்தாலே க்ஷீராப்திநாதனுடைய ஆராதனத்தைச் சாதித்துக்கொள்ள ஒருவித உபாயமுமில்லாதவராய் நிற்கிற புண்டரீகரிஷியானவர் அடியார்களுடைய ஸகலவினைகளையும் ஒழிப்பவரான ஸ்ரீய:பதியின் கருணையைத் தானே தனது இஷ்டசித்திக்கு உபாயமென்று உறுதியாய்நிச்சயித்தார். அதாவது கருணாநிதியான எம்பெருமானே கெதியற்று நிற்கிற நமக்கு இஷ்டசாதனமான உபாயமாய்நின்று நமது இஷ்டத்தைத்தரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார் ஸகலமான சராசரங்களையும தன்வசத்தில் வைத்துக்கொண்டிருப்பவரும், ஸகலபிரபஞ்சத்திலும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து நிற்பவருமான அந்த எம்பெருமானுடைய கிருபையைத்தவிர அவன் திருவடிகளில் விந்தப்புஷ்பங்களைச் சமர்ப்பிக்க உபாயமில்லை என்கிற மஹாவிசுவாசத்துடன் அவனைச் சரணமாகப்பற்றினவரானகையால் பயமற்றுதான் கடலை இறைப்பதையொழித்து நின்றார்.

తత్రాన్తరే ద్విజశ్రేష్ఠ భగ్యమానః కేశవః ప్రభుః।
హాసన్నృప్యయగాంశుష్య గామద్విజసన్నిభః॥

அந்தஸமயத்தில் க்ஷீராப்திநாதனை பெருமாளை எல்லாச் சேதநருக்கும் தனது ஸௌலப்யகுணத்தை வெளியிடுவதற்கு இதோர் நன்றான வாய்த்ததென்று மனமகிழ்ந்த ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானை ரக்ஷிக்க எழுந்தருளுகையில் பெரியதிருவடிவேகமும் போராதேயிருந்தமையை நினைத்து அவனையும்விட்டு சரணமடைந்து நிற்கிற புண்டரீகரிஷியிருக்குமிடத்திற்கு திருப்பாற்கடலிலிருந்து தாமேவ்ருத்தரான பிராமணராக எழுந்தருளினார், நம்மை ஸகலரும் அநுபவிக்கும்படி சுலபனாக எழுந்தருளுகிறோமாகையால் சங்கசக்கிரங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற ரூபமநம்மைப் பரமாத்மாவாகக் காட்டும்; அதனால் அம்முனிவருக்கு இஷ்டசித்தியுண்டானாலும் நம்மைச்சரணமாகப் பற்றி நிற்கிற ரிஷிக்கு என்செய்யப்போகிறோம், சடக்கெனக் கிட்டி அவருக்கு துணையாயிருந்து கடலை இறைப்போமா,

நல்வார்த்தைகளைச் சொல்லுவோமா, அவரது சிரமத்தை எப்படி தீர்ப்போம், எப்படி நாம் குறைதீர்ந்தவர்களாவோம் என்றிருக்கிற நம்முடைய இஷ்டம் சித்திக்காதன்றோ. ஆகையால் நமக்குப் பிரியமாய், சிலுசிலுக்கும் தென்றல்நிலவுகளைப்போலே போக்கியமாயிருக்கிற வ்ருத்த பிராமணரூபமே இக்காலத்தில் நமக்குத் தகுமென்கிற திருவுள்ளத்தினால் அந்த ரூபத்தை அங்கீகரித்து, கண்டபோதே தாபங்களைத் தணிப்பதான நீருண்ட மேகம் போன்ற திருமேனியில் அதற்கு அழகைத் தருவதாயிருக்கிற திவ்யபீதாம்பரத்தை தரித்தவராய், ஆசிரிதனையோடிவந்து கண்ட ஆநந்தத்தினாலே மலர்ந்த தாமரைமலர்போல் விசாலங்களாயிருக்கிற அழகிய திருக்கண்களையுடையவராய், தனக்கு ரிஷியினிடத்திலிருக்கிற பிரீதி விசேஷத்தைக்காட்டுகிற புன்னகையையுடையவராய் புண்டரீகரிஷியைக் கிட்டிவந்து நிற்கையில், ரிஷியானவர் கொஞ்சம் சிரித்தமுகமாயிருக்கிற அந்த வ்ருத்தரைப்பார்த்து நம்மைப் பரிஹாஸம் செய்யவந்தாரென்று நினைக்கையில், தள்ளாதக்கிழவா முழுந்தாளளவும் நீண்டு தொங்குகிற தம் திருக்கையில் தடியை ஊன்றிக்கொண்டு முனிவரை நெருங்கிச்சென்று பிரியவசனங்களாலே முதலில் க்ஷேமத்தை விசாரித்து பின்பு ரிஷியே! நீர் மிகவும் இளைத்து துக்கித்தவராயிருக்கிறீர் இதென்ன சமுத்திரத்தை இறைத்திருக்கிறது? இந்தத்தாமரைபுஷ்பமாலைகளை யார் இங்குவைத்தார்கள்? எதற்காக இவ்விடத்திற்கு கொண்டுவந்தார்கள்? இதுகளைச் சொல்லுமென்று கேட்கையில் ரிஷியானவர் பிராம்மணரே! நீர் இவைகளைக்கேட்டு என்ன ஆகப்போகிறது, தடியூன்றிக் கொண்டிருக்கிற கிழவரே! உம்மால் எனது துக்கம் ஒழிக்கமுடியாது, நீர்வந்தவழியேபோம் என்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு புண்டரீகாக்ஷரான கிழவர் ஓ ரிஷியே! நீ யார்? இந்தத்தாமரை மாலை என்ன? இந்தஜலமானது எது நிமித்தம இறைக்கப்பட்டிருக்கிறது? இந்தஜலமானது உப்பாகையாலே பயிர்களுக்குத் தகாதே, சமுத்திரக்கரைப் பருவகாலமில்லாத காலங்களில் ஸ்பர்சிக்க அதிகாரமில்லையே, நீர்வேகத்தினால் பிராமணர்களி

ளங்குகிறீர். அப்படிப்பட்ட உமக்கு இந்தபிரயத்தினம் எப்படி உண்டாயிற்று, விருதாவாக சிரமத்தை அநுபவிக்கிறீர்; உமது மனதில் என்ன நினைத்து இவை எல்லாவற்றையும் செய்தீர்? உண்மையைச்சொல்லுமென்று கேட்டார். அப்பொழுது புண்டரீகமுனிவர் நிமிர்ந்து அந்த விருத்தருடைய தேஜஸ்ஸையும் திருமுகமண்டலத்தின் அழகையும் நன்றாக அடிக்கடிப்பார்த்து அவ்வழகிலீடுபட்டு மனமகிழ்ந்து பிரீதியுடன் பதில் சொல்லுகிறார். ஓ பிராமண விருத்தரே! நான் சொல்வதை ஸாவதானமாய் கேளும், நான் வீணாக இறைக்கிறேனென்று நினைக்கிறீர். ஒரு பிரயோஜனமில்லாமல் இதில் நான் யத்தினப்படவில்லை. இதிற் எனக்கு எல்லாவற்றிற்கும் மேலான பிரயோஜன மிருக்கின்றது. இதைக் கேட்டு என்பதுவயது சென்ற நீர் என்ன செய்யப்போகிறீர்? ஆனாலும் அன்புடன் கேட்கிற உமக்குபதில்சொல்லுகிறேன். நான் புண்டரீகன் என்கிறபெயரையுடையவன், எனக்கு விஷ்ணுவின் திருவாராதனமே முக்கியகாரியம்; புண்ணியகரமான இந்த தேசத்திற்குவந்தேன், இவ்விடத்தில் ஸ்வர்ணத்தோடொத்திருக்கிற அனேகமாயிரம் தாமரைமலர்களால் நிறைந்த ஒருபுஷ்கரிணியைக்கண்டேன், இந்தப்புஷ்பங்களினழகையும, பரிமளத்தையும், பார்த்தநுபவித்து அடங்காத ஆநந்தத்துடன்பெருமாளுடைய ஆராதனத்திற்காக பறிக்கையில், இவகளைப்பரித்து திருப்பாற்கடலிற்சென்று அந்தப்பெருமாள் திருவடிகளில் சமர்பிக்கக்கடவை என்று ஆகாயத்தில் தேவதைகள் சொன்னார்கள். அப்படியே அந்தப் புஷ்பங்களை எடுத்துக்கொண்டு திருப்பாற்கடலுக்கு பிரயாணமாய் வந்து வழியில் தடையாயிருக்கிற இந்தக்கடலை இறைத்தேன். கடலானது வடியாமல் வளருகிறது. இறைத்த ஜலம் கடல் போலாயிற்று, இப்பொழுது ஒருவருஷமிறைத்தும் இருபுறத்திலும் ஜலத்தைக்கண்டேனேயல்லது கடலானது வடியயில்லை. பெருமாளுக்கு ஸமர்பிக்காமலே புஷ்பங்களின் அழகும் பரிமளமும் அழிந்துவாடிப்போகுமே என்றுபெருஞ்சிந்தையினால் துக்கிக்கிறேனென்று ரிஷிசொல்லக்கேட்டு, இன்னமும்

இவரைப் பரிசோதிக்க எண்ணங்கொண்டவ்ருத்தர்கேட்கிறார் ரிஷியே! நீர்பரமபாகவதராயிருக்கிறீர். ஆனாலும் இந்தப்பெருங்கடலானது உமக்கு தாண்டமுடியாது அதற்காக பிராணனை ஒழிக்கலாமா? கடல் இறைத்தாலடியுமா? இதென்னமதிமயக்கம், திருப்பாற்கடலைத்தவிர மற்ற ஸ்தலங்களில் பெருமாளைச்சுலபமாக ஆராதிக்கலாம் என்று சொன்ன உடனே ரிஷியானவர் துக்கித்தவராய் ஓய் பிராமணரே! கேளும் இந்தப் பொற்றாமரைமலர்களைத் திருப்பாற்கடலில் திருக்கண்வளருகிற பெருமாள் திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்காமல் நான் பிழைக்கிறதில்லை, இந்தப்புஷ்பங்கள் வாடாமலிருக்கிறவரைக்குமே என் பிராணன்களுமிருக்கும். இதுவே எனது நிச்சயம், இந்த நிலையைத்தவறமாட்டேன், எனக்கு இவ்விஷயத்தில் ஸஹாயம் செய்வது தவிர மற்றொன்றும் சொல்லவேண்டாம் தள்ளாதகிழவனாய் தடியூன்றித்திரிகிற உம்மால் என்ன ஆகப்போகிறது, சுகமாய்போம் என்று சொல்லி, ரிஷிமௌனமாயிருக்கையில், வ்ருத்தரூபியான பெருமாள் இந்தரிஷி தனக்குச் செய்யப்போகிற திருவாராதனத்தை முக்கியமான நைவேத்திய பரியந்தமாக்கி முடித்துக்கொள்ளத் திருவுள்ளமாய், ரிஷியைநோக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

ரிஷியே! உமக்கு மங்களமுண்டாகட்டும், நான் நெடுநாள் சென்ற கிழவன், வழிநடந்து வந்ததனால் சிரமப்பட்டிருக்கிறேன். சீகவும் வேகமாக எனக்கு அந்நபானாதிகளைக்கொண்டுவாரும், உமக்கும் நான் எனது சக்தி வஞ்சனையில்லாமல் இது விஷயத்தில் ஏதோ ஸஹாயம் செய்கிறேன். இந்தக்கிழவனால் என்ன ஆகுமென்று நினைக்கவேண்டாம். என்னைப்பாரும் என்றுசொல்லி கைத்தடியைக் கீழேவைத்து இடுப்பில் உத்தரீயத்தை இழுத்துக்கட்டி கடலிலிறங்கிக் கைக்கொண்டமட்டும் ஜலத்தைவாரி மெதுவாய் கரையில் இறைக்கையில் ரிஷி பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் தானே அந்தக் கடலானது ஒரு குரோசதூரம் வடிந்தது.

புண்டரீகரிஷியானவர் ஆச்சர்யமடைந்து பிரஸாதத்தைக் கொண்டு வரும்படி நியமிக்கவேணுமென்று பிரார்த்தித்தார், பெருமானும் இவரை அநுக்கிரஹிக்க வேசமுண்டாய் சீக்கிரமாய் அன்னத்தைக்கொண்டு வாருமென்று நியமிக்கையில், ரிஷியானவர் முன் முதலிலேசொல்லிருந்த மல்லாபுரத்திற்கு ஓடி ஒரு யஜ்ஞசீலரான மஹாபிராமணருடைய கிருகத்தில் சுசியான அந்நத்தை யாசித்து ஸகலமானவியஞ்சனங்களோடே பூர்ணமாகலபித்து அதைச்சிரஸில்வைத்துக்கொண்டு இந்த வ்ருத்தரை வெகு தூரத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டே வேகத்துடன் சமீபத்தில் வருகையில் அந்த வ்ருத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவனைத் தாமாராதிக்கவேண்டிய பெருமாளாகவே தரிசித்தார்.

స్థలేశయానం విహ్వరం దృష్ట్వా కృష్ణసదానలత్।
నీలజీమూతసఙ్కాశం నిర్మలామ్భోజలోచనమ్॥
మందస్మేరం మహాబాహు ముపధాయ మహాతలే।
శయానమాజానుభుజం కటాక్షామృతవర్షిణమ్॥
పాదౌ ప్రసార్య పద్మాభౌ తమాలవిటపోపమౌ।
రమ్యౌ స్తమ్భోరుగమ్భీరౌ రాజన్తౌ హేమవాససా॥
దదర్శ పూర్వాభిముఖం పుండరీకః పురుప్రియం।

மனிசர்க்காய் நாட்டில் பிறந்து படாதன படுங்காலத்திலும் தரையில் சயனிக்காதவராய், நன்மணம், மென்மை, குளிர்ச்சி முதலிய மஹாகுணங்களைப் பெற்றிருக்கிற திருவனந்தாழ்வானென்கிற மெத்தையில், பெரிய மேன்மை மீறாற்ற சயனித்திருந்த பெருமான் தனது பக்தனை அநுக்கிரகிக்கவேண்டிய தலையாசலே அவன் தன்னைக்காணக்கருதி வருந்தி நின்ற தரையை உகந்து அதில் சுலபனாய் சயனித்து அவன் தனக்காக ஆதரித்து வைத்திருந்ததாய் தன்சங்கற்பத்தாலே வாடாமலிருந்த தாமரைப் புஷ்பமாலிகையைத்தாமே எடுத்து அதினழகையும் பரிமளத்தையுங்கண்டுகளித்து அதைத்தன் திருமார்பில் வசிக்கிற தன் பிராணநாயகியான பெரியபிராட்டியாருக்கு ஏற்றதாக

நினைத்து அவளுக்கு மாலையிடுகிறவர்போல் திருமார்பில் சாத்திக்கொண்டு அவ்வாநந்தத்தினால் திருமேனி பருத்து அழகுமிகுந் திருக்கையாலே சௌரிமூர்த்தியாய், வர்ணம், பரிமளம் முதலான குணங்களால் பெரியபிராட்டியாரை நிகர்த்துத் தன்மனதை வசப்படுத்துகிற அந்த மாலையைத் தனக்குச்சாத்துவதற்கு முன் புண்டரீகாக்ஷனாயிருந்தது போலந்தமாலையைத் தாமோடி வந்து எடுத்து அன்புடன் மாரிலணைத்துச் சாத்திக்கொள்ளுகிறவரையில் பெருமாள் மஹாதீனதசையைப் பெற்றிருந்தாராகையால் விதைச்சாற்றிக்கொண்ட உடனே கெம்பீரமான யௌவனப்பருவத்தை அடைந்து, கண்டபோதே தாபங்களைத் தணிப்பதாகிய திரண்ட மேகத்தை நிகர்த்தவராய், அப்பொழுது மலர்ந்த சுந்தரமான தாமரை மலரையொத்து நீண்டுவிசாலங்களாயிருக்கிற திருக்கண்களையுடையவராய், திருமுகமண்டலமாகிற சந்திர பிம்பத்திற்கு நிலவுபோல் பிரகாசிக்கிற புன்னகையினால் சேர்ந்ததான தன் திருவுள்ளத்தை வெளியிடுகிறவராய், சுகந்த்திரையைச் செய்யவேண்டிய தருணமெல்லாம் இராட்டிமார்கள் திருவணந்தாழ்வானைவிட்டுத் தமது புஜத்தையே தலைக்கணையாக்கிக்கொள்ளுகிறபடியை நினைத்து அந்தப் புஜகுணங்களைத்தாம் அநுபவிக்க ஆசைக்கொண்டவர்போலும், அஞ்சினவர்களாய் வந்து, அஞ்சலி முத்திரையைக் காட்டுகிறவர்களுக்கு தஞ்சமாகி அஞ்சேலென்கிற முத்திரையைக்காட்டித் தனக்கு முன் விரைந்துசென்று ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதில் தனக்குத் துணையாகுவதைககண்டு உகந்து அதைத் தாழவிடாமல் உத்தமாங்கத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறவர்போலும், தமது வலது புஜத்தைத் தலையின்கீழ் தலைக்கணையாக வைத்துக்கொண்டவராய், இந்த நம் திருவடிகளை சரணமடைந்து வாழுங்களென்று சேதனர்களுக்கு காட்டுகிறவர்போல் முழந்தாளளவு நீட்டின திருக்கைகளை உடையவராய், ஸம்ஸாரிகளுடைய ஸகல தாபங்களையுந் தணிப்பதற்காக கடாக்ஷங்களாகிற அமிருதங்களைப் பொழிகிறவராய், பச்சிலை மரத்தின் இலைகள்போல் கறுத்தும், வாழைமரங்கள்போல் நீண்டுருண்டு மழமழ

ப்புடையவைகளாயிருக்கிற திருத்துடைகளால் பிரகாசித்து பீதாம்பரத்தினால் விளங்குகிற திருவடிகளைப் புண்டரீகரிஷி ஆராதிக்கும்படி நீட்டிக்கொண்டு கிழக்கு முகமாய், சயனித்திருக்கிற ஸ்ரீராப்திநாதனை புண்டரீகரிஷியானவர் கண்குளிர சேவித்தார்.

இப்படி கோடி சூரியப் பிரகாசத்தையுடையவராய் சேவை சாதிக்கிற ஸ்ரீராப்திநாதனை, புண்டரீகரிஷியானவர் பிரத்தியக்ஷமாய் சேவித்து பரமயோகிகளுக்குங் கிடைப்பதற்கரிதான இந்த பாக்கியத்தை நாம் பெற்றோமென்று மனமகிழ்ந்து பகவானுடைய ஸௌலப்பியகுணத்தில் ஈடுபட்டு அடிக்கடி தண்டம் சமர்ப்பித்து தரித்திரன் நிதியைக்கண்டதுபோல் சந்தோஷித்து தான் சமர்ப்பிக்கும்படி பெருமாள் வைத்திருந்த விடுதியான தாமரஸ புஷ்பங்களை தன் குறைதீர பெருமாள் திருவடிகளில் தனது ஹிருதய கமலத்தைப்போல் அசையாமல் சமர்ப்பித்து அப்படியே திருமுடியிலும் சமர்ப்பித்து ஆநந்தபாஷ்பங்களை உதிர்த்துக்கொண்டு அஞ்சலிபந்தத்துடன் நின்று ஜயவிஜயீபவ, என்று தொடங்கி வேத மந்த்ரங்களால் ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார் தேவர்கள் புஷ்பங்களை வருஷித்தார்கள், தேவதுந்துபிகளை முழக்கினார்கள், கந்தருவா கானஞ்செய்தார்கள், அப்ஸரஸ்திரீகள் நாட்டியஞ்செய்தார்கள். அப்பொழுது ரிஷியைப்பார்த்து எம்பெருமான் உமக்கு வேண்டிய வரத்தைக்கேளும் தருகிறோமென்று நியமிக்கையில் ரிஷியானவர் பின் வருமாறு பிரார்த்தித்தார்.

ஸ்லோகம்.

அநேநைவமஹாபாஹோ ரூபேண கமலேக்ஷண
அத்ராவஸித்யஸாந்நித்யம் குருயோகஸ்யாஞநா.

ஓக்ஷீராப்தி நாதனே! இந்தப புவனியில் தேவரீருடைய அர்ச்சாவதாரங்களில் ஈடுபட்டிருக்கிற என் மனதை மேலான தனது வடிவழகில் ஈடுபடுத்தி மற்றொரு அர்ச்சாவதாரத்திலும் செல்லவேண்டாதபடி எனது அவாவைத் தீர்த்ததான

இந்த ரூபத்துடன் இந்த மல்லாபுர க்ஷேத்திரத்தில் எனக்கென்று ஆவிர்ப்பவித்தப்படியே சகல சேதனங்களுக்கும் எக்காலத்திலும் சேவை சாதிக்கவேணும், பிரமனை ரூபியாகி எழுந்தருளி கண்ணழகைக் காட்டி என் மனதை மயக்கி வசப்படுத்திக் கொண்ட புண்டரீகாக்ஷனே! பாதகங்களை நிறை மிருதங்களை வர்ஷித்து ஸம்ஸார யந்திரத்தில் பரிதபிக்கிற இந்த சேதநங்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேண்டும். ஒரு சமயமும் மடியாத சமுத்திரத்தைக் கைவிரலினால் இறைத்து மடியாமைவைத்து புஜபலத்தைக் காட்டி, ஒரு வருஷகாலமாய் சமுத்திரத்தை இறைத்து வாடி நின்ற எனது விடாயைத் தணித்த மஹாபுருஷனே! இந்த சேதநர்களுடைய பிறவிக்கடலை வடியவைத்து அவர்களுக்கு அபயத்தை அளிக்கவேண்டும், ஆச்ரித ஸம்ரக்ஷணத்திற்காக, பரமபதத்தினின்றும் திருப்பாற்கடலுக்கெழுந்தருளி அவ்விடத்திலிருந்து அந்த ரூபத்துடன் எனக்கெதிரில் ஆவிர்ப்பவித்து என்னை அடிமை கொண்டதுபோல் இந்த ஸம்ஸாரி சேதநர்களை அடிமைகொண்டு அவர்களுக்கு ஸகல அபீஷ்டங்களையுந் தரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க நாம் அப்படியே எக்காலத்திலும் இவ்விடத்தில்வஸிக்கிறோம், ஸ்ரீதேவி முதலானபிராட்டியார்களும் அநந்த கருடாதிகளும் நமது ஸந்நிதியில் நித்தியம் வஸிக்கக்கடவர்கள். இந்த ரமணீயமான ஸ்தலத்தில் நமக்கு வஸிக்க இஷ்டமுண்டாயிருக்கிறதென்று அருளிச்செய்கிற சமயத்தில் பிரமன் முதலான தேவர்கள், ரிஷிகள், யக்ஷர் கின்னரர், கிம்புருஷர், கந்தருவர் முதலான சகலரும் மஹாஸம்பிரமத்துடன் க்ஷீராப்திநாதன் சர்வ சுலபனாகத் தரையில் சயனித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்தலத்திற்கு வந்து தண்டம் ஸமர்ப்பித்து, ஸர்வேஸ்வரனை தேவரீர் பக்தனுக்காக சுலபனாய்சயனித்திருக்கிற பூமியைக்காட்டிலும் ஸத்தியலோக முதலான லோகங்களில் ஒரு விசேஷ மகிமையில்லை, அடியோங்களும் தேவரீருடைய ஸௌலப்பிய குணங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு இந்த ஸ்தலத்தில் வஸிக்கிறோமென்று விண்ணப்பம் செய்ய எம்பெருமான் புன்னகைசெய்து பிரமனை அழைத்து நீர் உமது

லோகத்தில் வஸித்துக்கொண்டு ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்யும். இது நமது கட்டளையென்று நியமிக்கையில் இந்திரன் ஆலோசித்து அப்படி பிரார்த்திக்காமல் பிரதி வருஷம் சைத்திர மாதத்தில் விசாக நக்ஷத்திரத்தில் தேவரீரை அடியேன் வந்து ஆராதிக்கும்படி நியமிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அப்படியே வரத்தைக் கொடுத்தார் இவ்வதிசயத்தைக்கேட்டு மல்லாபுரத்திலிருக்கிற சதாநந்தனென்கிற மஹாராஜனும் பட்டணத்து ஜனங்களும் அடங்காக ஆநந்தத்துடன் நமது பட்டணத்தில் க்ஷீராப்திநாதன் சுலபனுயெழுந்தருளினர். இதென்ன ஆச்சரியமென்று சொல்லி சிரசில், கைகளைகுவித்துக்கொண்டு ஓடிவந்து கடற்கரையில் ஒதுங்கின மஹாரத்தினம் போல் தரையில் சயநித்துக்கொண்டிருக்கிற க்ஷீராப்திநாதனைச் சேவித்து ஆனந்தக்கடலிலமிழ்ந்து பக்தியினுல் பிச்சேறினவர்கள்போல் சிலர்துதித்தார்கள். சிலர்சிரித்தார்கள், சிலர் விண்ரந்தோடினுர்கள், சிலர்ஆனந்தக்கூத்தாடினுர்கள், சிலர்ஒருவருக்கொருவர் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு எழும்பிக் குதித்தார்கள், மற்றும் சிலர் சிரஸில் அஞ்சலி பந்தமும் வாக்கில் வேத மந்திரங்களும் மனதில் எம்பெருமானுடைய குணநுபவமும் கண்களில் ஆநந்தபாஷ்பங்களும், கால்களில் ஆனந்தக்கூத்துமாக பகவானைத் துதித்தார்கள். அதனுல் திருவுள்ள முகந்து எம்பெருமான்புண்டரீகரிஷிக்கென்று சுலபனுகத்தானவதரித்ததை தன் திருநாமத்தினுல் எல்லோரும் அறியும்படியாக,

స్థలశాయీతి హిఖ్యాతః యత్ స్థలేశయితం మయా।

தாஸர்களே! புண்டரீகரிஷியை அநுக்ரஹிப்பதற்காக திருப்பாற்கடலில் ஜலசாயியாயிருந்தநாம்ஸ்தலசாயியாக ஆவிர்ப்பவித்தோமாகையாலிதுமுதல் நமக்குஸ்தலசாயியென்கிற திருநாமமாகக்கடவது என்று அருளிச்செய்யக்கேட்டு புண்டரீகரிஷிமுதலான எல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டு அமிருதம்போன்ற தான்ஸ்தலசயனனென்கிற திருநாமத்தைச்சொல்லி துதித்தார்கள்.

ஸகலலோகங்களுக்கும் நாதனாய் காரணபூதனாயிருக்கிற ஸ்தலசயன ஸ்வாமியே! தேவரீருடைய திருவடிகளில் நிச்சலமான பக்தியுடன் சரணமடைந்திருக்கிற மஹாநுபாவர்களே எங்கள் குலதெய்வம். உம்முடைய பக்தர்களிடத்தில் யார் அபராதம் செய்கிறார்களோ அவர்களுக்கு ஒருவிதகெதியுமில்லை. எவ்விடத்திலிருந்தாவது ஸ்தலசயனாவென்று உமது திருநாமத்தை எவன் சொல்லுகிறானோ அவனது பாதகமலங்கள் தேவதைகளுக்கு சிரோபூஷணமாகின்றன. உமக்கு இஷ்டமானவஸ்துவும் பூஜையும் பக்தர்களேயன்றி வேறில்லை. ஆஸனம் சயனம் ஆடையாபரணங்கள் முதலானயாவும் பக்தர்களே, ஒருபக்தனுடைய நிமித்தமாயன்றோ திவ்யமான சேஷசயனத்தைவிட்டு இத்தப்பூமியில் சயனித்துக்கொண்டீர், வாக்குக்கும் மனதிற்கும் எட்டாதான ஸௌலப்பியகுணத்தை ஒருசாஸ்திரங்களையும் கற்றுணராமல் தேவரீருடைய திரு அவதாரத்தினாலே பிரத்தியக்ஷமாய்க்கண்டோம், உமது பக்தர்களிடத்தில் எங்களுக்குப் பக்தியுண்டாகவேண்டுமென்று ஸ்துதித்து ஸ்தலசயனஸ்வாமியின் பாதத்திற்கு அருகில் அஞ்சலிபந்தத்துடன் முகமலர்ந்து நிற்கிற பரமயோகியான புண்டரீகரிஷியை சேவித்து புண்டரீகரிஷியே! ஸநகஸநந்தனாதிகளையும் அதிசயித்த தியானத்தின்பெருமையைப் பெற்றவராய்ஞானபக்தி வைராக்கியங்களுக்கு ஸ்தானமாய் எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷத்திற்கு பாத்திரபூதராய் மகரிஷிகளுக்கும் அறிவதற்கு அரிதாயிருக்கிற பரவஸ்துவை சுலபமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த தேவரீரைபூர்வபுண்ணியவசத்தினால் அடியோங்கள் சேவிக்கப்பெற்றோம். தாஸர்களான அடியோங்களை ரக்ஷிக்கவேணுமென்றும், திருப்பாற்கடலைவிட்டு எம்பெருமானிவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளினசரித்திரங்களை அருளிச்செய்யவேண்டுமென்றும் பிரார்த்திக்கையில் புண்டரீகரிஷியானவர் பகவானுடைய விசித்திரசரித்திரங்களை நினைத்து ஆநந்தபரவசராய் ஆநந்தபாஷ்பங்களை உதிர்த்துக்கொண்டு தாமநுபவித்தபடியே பெருமானுடைய அவதாரத்தை விஸ்தார

மாக அருளிச்செய்து பொற்றாமரைக்கயத்தில் சாபவசத்தினால் முதலையாயிருந்த ஹரிப்பிரியமஹாராஜன்சொர்க்கத்தை அடைந்ததை அவன்புத்திரனாகிய சதாநந்தராஜனுடன் சொல்லுகையில் அவ்வரசன் தன்பிதாவினது சாபநிவர்த்திக்கு காரணமாயிருந்த புண்டரீகரிஷியின் திருவடிகளை பிடித்துக்கொள்ளுகையில் ரிஷியானவர் அரசனே! இந்தஸ்தலசயனசுவாமியினுடைய ஸன்னிதானத்தினால் பெருமைபெற்றிருக்கிற புண்டரீகபுஷ்கரணியில் ஸ்நாநாதி அதின் கரையில்தானஹோமபித்ருதர்ப்பண ஜீவசிராத்த முதலானவைகளை, பகவத்பிரீதியாய்செய்யுமென்றும், இந்த மல்லாபுரிக்ஷேத்திரத்தில், கோ, பூமி, இரண்யதானங்களைச்செய்தால் அக்ஷயமாய் பலிக்குமென்றும், இவற்றிலும் முக்கியமான தான விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறேன் க்ஷீராப்திநாதன் ஒருபக்தனுக்காக தானே எழுந்தருளி பூமியை உகந்து அதில் சயனித்தபடியால் இந்தக்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ பிராமணருக்கு நன்றாய் பலிக்கிற பூமியை தானஞ்செய்தீரானால் உமது பித்ருக்களுக்கு உத்தாரகமாகும், பகவான் பக்தனிடத்தில் தன் ஸௌலப்பிய குணத்தை வெளியிட்ட இடமான இந்த மல்லாபுரக்ஷேத்திரத்திற்கு (ஹரிஸௌலப்ய பிரகாசகம்) என்கிற ப்ரசித்தியுண்டாயிற்று, எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷத்தை இச்சிக்கிறவன் இந்த க்ஷேத்திரத்தில் பகவானை, பக்தியுடன் ஆராதித்தானாகில் அவன் ஸகல காரிய ஸித்தியையும் பெறுவான், இதைக் காட்டிலும் முக்கியத்தைச் சொல்லுகிறேன். இந்த க்ஷேத்திரத்தில் பாகவதர்களை விசேஷமாய் ஆராதித்தானாகில் அவனுக்கு, பகவான் சீக்கிரத்தில் பிரஸந்நனாவரென்று அருளிச்செய்தார். அப்படியே மல்லேசுவரமஹாராஜன பரம பாகவதர்களான பிராமணோத்தமர்களை ஆராதித்து பூதானம புஷ்கலமான கிருஹதானம், இவைகளையும், மற்றும் அநேக தானங்களையும் ஸ்தலசயன சுவாமிஸந்நதியில் செய்து புண்டரீகரிஷியின் நியமனப்படிக்கு பக்தியுடன் தண்டம் சமர்ப்பித்து அஞ்சலிபண்ணி வணங்கி நிற்கையில் ஸ்தலசயநஸ்வாமியானவர் ராஜாவைக் குளிர கடாக்ஷித்து நர்

நமது பக்தர்களை நன்றாக ஆராதித்தீர் அதனால் நமக்கு உம்மிடத்தில் ஸந்தோஷயாச்சுது உமக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது வேண்டும் வரனைக்கேளும் என்று நியமித்தார். அதைக்கேட்டு பக்தியின் மிகுதியால் தழுதழுத்த வார்த்தையுடன் எக்காலத்திலும் தேவரீருடைய இந்த அற்புதமான சேவை அடியேனுக்கு உண்டாகவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தான், அத்தருணத்தில் பெருமாள் அப்படியே இந்த மல்லாபுர க்ஷேத்திரத்தில் நித்தியவாசத்தைத் திருவுளம்பற்றி ஸ்ரீவைகுண்ட லோகத்திலிருந்து ஆநந்த நிலயமென்கிற நமது விமானம் இவ்விடத்திற்கு வரக்கடவது என்று ஸங்கற்பிக்கையில் சூரியோதயமானது போல் பிரகாசித்துக்கொண்டு ஆநந்தமென்கிற நித்திய சூரியனால் அதிஷ்டானம் செய்யப்பட்டதாயிருக்கிற கவாக்ஷங்களிழைக்கப்பெற்ற ஒரு விமானம் வந்தது, அதைப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணி சேவித்து கண்களை மூடிக்கொண்டு ஸ்தலசயனப் பெருமானைத் தியானிக்கிற அரசனைப் பார்த்து புண்டரீகரிஷியானவர் பெருமாள் சன்னதிக்கு திருமதிள் கோபுரமுதலான கைங்கரியங்களைச் செய்யுமென்று நியமித்தார் அப்படியே மல்லேசுவர மஹாராஜன் எம்பெருமானுக்கு திருக்காப்பினையும் அதில் எம்பெருமானுக்கு ஸகலவித உபசாரங்களோடு கூடின திருவாராதனத்தையும் சைத்திர மாதத்தில் விசாக நக்ஷத்திரத்தில் மஹோத்ஸவாவப்ருதத்தையும் ததியாராதனங்களையும் விசேஷமாய் செய்வித்தான். ஸகலமான சராசரங்களுக்கும் ஆதியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருப்பாற்கடலைவிட்டு பக்தஜனரக்ஷணத்திற்காக மல்லாபுர க்ஷேத்திரத்தில் எல்லாருமநுபவிக்கும்படி சுலபனாக எழுந்தருளி ஸ்தலத்தில் சயனித்து சேவித்த மாத்திரத்திலே முக்தியை யளிப்பவனாய் பிரகாசிக்கையில் தேவர், தேவரிஷிகள், யக்ஷர்கள், கின்னரர், கிம்புருஷர், மனுஷ்யர், நாகர் முதலான எல்லோரும் வந்து தண்டம் சமர்ப்பித்து சகல பாபங்களையும் ஒழித்து சகல பலன்களையும் பெறுகிறார்கள்.

ஆகையால் ஓ பர்வதராஜபுத்திரியான அம்பிகையே! அந்த முக்திக்ஷேத்திரத்தில்வசிக்க எனக்கும் ஆசையுண்டாயிருக்கிறது, சமுத்திரத்தினலைகள் நின்றும் சிதறிவிழுகிற துளிகளையும் பூமியிலுள்ள தூளிகளையும் எண்ணலாம், ஸ்ரீஸ்தலசயன ஸ்வாமியின் திருக்கல்யாண குணங்கள் எண்ணி முடிகிறதில்லை. ஒருவன் அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைப் பக்தியினால் சேவிப்பதற்கு ப்ரயாணப்பட்டு நடுவழியில் திரும்பினானாகிலும் அவன் முடிவில்வசிப்பது ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்தில் தான், இந்தவசனங்களெல்லாம் ஸத்தியமே. இந்த ஸ்தலசயன மாஹாத்மியத்தைச் சுருக்கமாக உனக்குச்சொன்னேன். முழுதும்செல்ல ஒருவராலும் சக்தியில்லை. அந்தப்புண்டரீகபுஷ்கரிணியின் கரையிலுள்ள மல்லாபுரக்ஷேத்திரத்தில் ஒருதினம் அல்லது ஒருநாழிகை ஒருவன் வசித்தானாகில் அவனது குலத்தை அவன் உத்தரிப்பித்தவனாகிறான் என்று பார்வதிக்கு ஈசுவரனுபதேசித்தாரென்று சூதபௌராணிகர் சொன்னதைக்கேட்டு அகஸ்தியமுனிவர் தானுமந்த மல்லாபுரக்ஷேத்திரத்தில்வசிக்க ஆசைகொண்டு ப்ரயாணப்பட்டு இமையமலைக்குத்தெற்கில் ஐம்பதுயோஜனை தூரத்தில் வருகையில் அவ்விடத்திலிருக்கிற ஸம்வர்த்தம் என்கிற மலையினது சிகரத்தில் கலகலவென்று ஒரு கூச்சலைக்கேட்டு அகஸ்தியர் நிதானிக்கையில் யமதூதர்கள் ஆயுதபாணிகளாக பயங்கரமூர்த்திகளாய்வந்து ஒரு பிராமணனை அடித்து இடித்துப்பாசங்களால்கட்டி இழுப்பதையும், விஷ்ணுதூதர்கள் வந்து அந்தப் பிராமணனை விரைந்து விடுவித்ததையும், அவர்களுக்கு அஞ்சி யமதூதர்கள் ஓடுவதையும், விஷ்ணுதூதர்கள் அவர்களைத் தடுத்து இந்த பிராமணனை நீங்கள் பிடித்து இழுப்பதற்கு காரணமென்னவென்று விசாரிப்பதையும், அதற்கு யமதூதர்கள் கைகளைக்குவித்தவர்களாய் நடுங்கிநின்று விஷ்ணுதூதர்களே! இவன் மஹாபாதகங்களைச்செய்தவன், பிராமணனாய் ஜனித்து ஸோமயாஜி என்கிறபிதாவினால் காலத்தில் உபநயனாதிகளைச் செய்யப்பெற்று வேதங்களை ஓதினான், பிதாமரித்தார், உடனே க்ஷுத்திரபிள்ளைகளுடன்கூடி

ஜந்துக்களைக்கொன்று காட்டில் திரிந்து ஒருவேசிப்பெண்ணை விவாஹஞ்செய்துகொண்டு அவளோடுடன் வேட்டையாடி அதனால் வயிற்றை வளர்த்து அநேகதுஷ்டகாலத்தையும் கழித்தன் பிராமணர்களுக்கு உபாதைப்படுத்திக்கொடுத்தான். இவனது பாரியையைமறந்தான் பின்பு பாதகங்களைப்பிடித்தான், பிரும்மஹத்தியையாதலான மஹாபாதகங்களை எளிதில்செய்தான். இவனது பாபசரித்திரங்களுக்கு பிராயசித்தங்களை விதிக்க சாஸ்திரங்களுக்கு சக்தியில்லை. இவன் பாபங்கள்முழுதும் எங்கள் கணக்குக்குவரவில்லை இப்படிப்பட்டவனை நீங்கள் அங்கீகரிப்பது தகுமோ? என்று சொன்னதைக்கேட்டு விஷ்ணு தூதர்கள் சொல்லுகிறார்கள், நீங்கள் சொன்னதெல்லாம் உண்மையே. இவன்மேற்கு ஸமுத்திரத்தின் கரையில் தீர்த்தராஜபுரத்தில் தருமவர்மாவென்கிற மஹாபிராமணனுடைய பாரியையான வேதவல்லியை அபகரித்துக்கொண்டு அவளுடன் காட்டில் திரிந்துவருகையில் பூர்வபுண்ணிய பலத்தினால் மல்லாபுரமென்கிற மஹாக்ஷேத்திரத்தை அடைந்து அவ்விடத்தில் வசித்து பின்பு செத்துப்போனான். அதனால் இவனுடைய ஸகல விதபாபங்களுமே போயின. மஹா தேஜஸைப்பெற்றான். நீங்களினிமேல் இப்படி விசாரியாமல் செய்வது தகாதென்று சொல்லி அந்தப்பிராமணனை விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு போவதைக்கண்டு பார்த்து அகஸ்தியர் இதென்ன ஆச்சரியம் மஹா புண்ணியகதையைக் கேட்டோம் என்று அதைவிட்டு ஒருமஹா வனத்தின் நடுவில் செல்லுகையில் அந்த வில்வவனத்தில் அருந்தவஞ்செய்கிற ஆறு பெண்களைக்கண்டு தண்டம்ஸமர்ப்பித்து நீங்கள் யாரென்று வினயத்துடன் கேட்கையில் அப்பெண்கள் அகஸ்தியரைநோக்கி முனிவரே! நான் கங்கை, ஆறு ரூபத்துடன் தவஞ்செய்கிறேன், முற்காலத்தில் முனிவர்கள் கூடி புண்ணியதீர்த்தங்களை சோதிக்கையில் ஸகல தீர்த்தங்களினும் கங்காதீர்த்தமான நான் உத்தமதீர்த்தமென்றும் எனக்கும் மேலானது மல்லாபுர க்ஷேத்திரத்திலிருக்கிற புண்ணிய தீர்த்தமென்றும் அந்த தீர்த்தத்திற்கு யானும் மற்ற தீர்த்தங்களும்

அடிமைக் குரியனவகளென்றும் சொன்னதைக் கேட்டு நான் மனம் கலங்கியருகையில் இந்த திருவேணதியில் சுப்பிரமணியரைக்கண்டு இந்த சரித்திரத்தை சொன்னேன் அவர் அதைக்கேட்டு ஓ செங்கண்ணே! முனிவர்கள் சொன்னது ஸத்தியந்தான் நீ விஷ்ணுபாதத்தில் ஆயிரப்பவித்தகளாகையால் எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் மேன்மை பெற்றவள் தான், ஆனாலும் மல்லாபுரக்ஷேத்திரத்திலிருக்கிற புண்டரீக புஷ்கரிணியானது மகிமையினால் எல்லா தீர்த்தங்களுக்கும் உத்தமமானது அதை நான் அறிவேன், முன் தாரகாசுரனைக் கொல்லுகையில் அந்த யுத்தத்தில் ஆயுதபாணியாய் யுத்தம்செய்துக் கொண்டிருந்த ஒரு பிராமணனை அறியாமல்கொன்றுவிட்டேன் அந்த பிரம்மஹத்தி என்னைப் பீடிக்கையில் எனது பிதாவான ஈசுவரனுடைய அனுமதியினாலே புண்டரீகபுஷ்கரிணியில் ஸ்நாடி அந்தத்தோஷத்தினின்றும் விடுபட்டேன் என்று சொன்னார்.

அதைக்கேட்டு பின்னும் நான் தரிசித்து அந்தத் தீர்த்தத்திற்கு அடிமை செய்யும்படி ஒரு ஸூத்திரத்தைச்சொல்லுமென்று கேட்டேன், அதில் ஸ்நானம் செய்யென்று நியமித்தார், அதற்கு நான் சம்மதிக்கையிலே அதனாலே ஸ்ரீராமதாரக மந்திரத்தை ஆறுமுகங்களால உபதேசிக்க வந்தார். நான் அதற்கிணங்க ஆறு ரூபத்துடன் அந்த மந்திரத்தை உபதேசிக்கப்பெற்று அந்தப் புஷ்கரிணிக்கு அற்புதமான பெருமையைத் தந்தருளின ஸ்ரீராமநாதனைத் தியானித்துக்கொண்டு தவஞ்செய்கிறேனென்று சொல்லக் கேட்டு அகஸ்தியருக்கு அடங்காத ஆனந்தமும் ஆச்சரியமும் ஸ்ரீ ஸ்தலசயனஸ்வாமியின் கருணையினால் பக்தியுமுண்டாக அந்தத் திருவேணதியில் ஸ்நா பதஞ்சியாசனை யாம் முடிந்துபோய் மல்லாபுரத்திற்குச் சென்று அந்த மஹாநகரத்தின் செல்வங்களையும் மற்றும் அழகுகளையும் பார்த்துக் கொண்டு புண்டரீகபுஷ்கரிணியை அடைந்து அதன் வடகரையில் அச்யுததாமாசிரமத்தில் அநேகதவம் செய்கிற முனிவர்களைத் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து விடைபெற்று

புஷ்கரிணியில் நீராடி பரிசுத்தராய் திருமண் காப்புகளைத்தரித்து திருமணித் தாவடங்களை அணிந்து மனதில் ஸ்ரீஸ்தலசயனஸ்வாமி குணங்களை அநுபவித்து வாயினால் திருமந்திரத்தை ஜபித்து தலையில் கைகளைக்கூப்பினவராய் திவ்யாலயத்தை அடைந்து கோபுரத்வாரத்தில் தண்டம் சமர்ப்பித்து, துவார பாலகர்களைச் சேவித்து உள்ளே புகுந்து பலிபீடத்தையும் சுவர்ண மயமான த்வஜ ஸ்தம்பத்தையும் சேவித்து, திவ்விய விமானத்தைத் தண்டம் சமர்ப்பித்து பிரதட்சணம் செய்து விமாநத்தின் த்வாரத்தை யடைந்து அங்கு சேவித்து, பக்தியே ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலாகி மஹாநந்தத்திலமிழ்ந்து உள்ளே புகுந்து புண்டரீக வரதனை ஸ்ரீஸ்தலசயநஸ்வாமியைக் கண்குளிர சேவித்து அந்த வடிவழகில் ஈடுபட்டு வேத வாக்கியங்களால் ஸ்துதிசெய்தார். பக்த பராதீநனாகிய ஸ்தலசயனப் பெருமாள் அகஸ்தியரைக் குளிரகடாக்ஷித்து அவர் பிரார்த்தித்தபடியே தம் க்ஷேத்திரத்தில் அவரை நித்தியமும் வசித்துகொண்டு வைகாநஸவிதியை அநுசரித்து தம்மை நித்தியமும் ஆராதிக்கும்படியாகவும் நியமித்து பின்னும் அருளிச் செய்கிறார். அகஸ்தியரே! கேளும், ஆதியில் நம்மை இந்தப் புண்டரீக ரிஷியானவர் ஆயிரம் வருஷகாலம் ஆராதித்தார். பின்பு சதாநந்தமஹாராஜனுடைய புத்திரனாகிய தரும கோப்தாவென்னும் அரசன் ஆயிரம் வருஷகாலம் ஆராதித்தான். அந்தப் புண்டரீக முனியும், அந்த அரசனும் நமது பதத்தை அடைந்தார்கள். பின்பு நமக்கு தோழனாகியும் வாஹநமாகியுமிருக்கிற கருடன் என்னுடைய அநுக்கிரஹத்தைக்கோறி நெடுங்காலம் ஆராதித்து பலனைபெற்றார். அதாவது முன் ஒரு காலத்தில் கருடனை நம்ஸந்நதிக்கு வரும்படி நியமித்தோம் அவர் அதிகவேகமாக ஓடிவருகையில் அவருடைய இறகுகளால் அறுக்கப்பட்டு வழியில் நமது பக்தனை ஒருவன் கண்கலங்கி நிற்பதை நாம் பார்த்து கருடனுக்கு இறகு விழுந்து போகும்படியாக ஸங்கல்பித்தோம். பின்பு இந்த க்ஷேத்திரத்தில் வெகுகாலம் நம்மை ஆராதித்து அவருக்கு இறகுகள் உண்டா

யினை — இந்த கருடனுக்குப் பின்பு கர்க்கர் என்கிற ஒரு முனி வர் சறகுகளைப் புசிக்கிறவராய் நமக்கு பரமவிகமாக ஆராத னைசெய்தார். இனிமேல் நம்மையே கெதியாகப்பற்றின அனேகம் தேவர்களும், யோகிஜர்களும் அயோகிஜர்களுமான நமது பக்தர்களும்நம்மை ஆராதிப்பார்கள். நாம்புண்டரீகரிஷியின்பிரார்த்தனைக்கு பராதீனனுகி இந்த க்ஷேத்திரத்தில் சர்வசுலபனுக வஸிக்கிறேமென்று பிரதிஜ்ஞைசெய்திருக்கிறேமாகையால் நித்யவாசம்பண்ணுகுறேம். நீரும், புண்டரீகபுஷ்கரிணிக்கு வடகரையில் அசுவத்தாசிரமத்தில் வசித்துக்கொண்டு நம்மையும் நம்மைப்போல் நமதுபக்தர்களையும் ஆராதிக்கக்கடவீர் என்று நியமித்தார். அப்படியே அகஸ்தியர் ஆராதித்துக்கொண்டிருந்தார் அந்த மல்லாபுர க்ஷேத்திரத்தில் ஸாரமானதுபாகவ தாராதனமாகையால் அதைப்பெறுகிறவர்கள் ஸ்தலசாயிகடாக்ஷத்திற்கு முக்கியபாத்திரமாகிறார்கள், இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யகுணத்தை அறிந்தவர்களுக்கு ஒருவித பல சித்தியினும் குறைவில்லை. அவர்கள் ஸகலசுபங்களையும் பெற்று வாழுவார்களென்று நாரதருக்கு பிரமதேவன் உபதேசித்தார். உடனேநாரதர்மல்லாபுரக்ஷேத்திரத்தில்வந்து புண்டரீகபுஷ்கரிணியில் ஸ்நாநஞ்செய்து ஸௌலப்ய நிதியான ஸ்தலசயனப் பெருமானைச்சேவித்து அவருடைய ஸௌலப்யத்தில்ஈடுபட்டு மனங்குளிர்ந்து மஹாநந்தத்தைப்பெற்றார்.

இந்தப் புண்ணியமான மல்லாபுர க்ஷேத்திரமாஹாத்மியமானது கேட்டமாத்திரத்தில் ஸகலபாபங்களையும்போக்கும், இதை எழுதுகிறவர்களும் படிக்கிறவர்களும் உபந்நியாஸம்செய்கிறவர்களும ஆதரிக்கிறவர்களும் இந்தப் புஸ்தகத்தை கிருகத்தில் ஸம்ரக்ஷிக்கிறவர்களும் ஸ்ரீஸ்தலசயனஸ்வாமியின் கருணையினால்

இந்த லோகத்தில் சகலசெல்வங்களுடன் வாழ்ந்து பரலோகத்தில் பிரமானந்தத்தைப் பெறுவார்கள்.

ஸ்ரீப்ரஹ்மாண்டபுராணம்

க்ஷேத்திரகாண்டத்தில் அகஸ்த்யஸூதஸம்வாதமான

மல்லாபுரக்ஷேத்திர மாஹாத்மிய சுருக்கம்

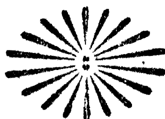
முற்றிற்று.

ஸ்ரீஸ்தலசயநபரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபூவராஹஸ்வாமிநே நம:

பூதத்தாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீயை நம:

ஸ்ரீஸ்தலசயனபரப்ரஹ்மணே நம:

திருக்கடன்மல்லைக்

கைங்கர்ய ப்ரகடனம்.

ஏனத்தி னுருவாகி நிலமங்கை யெழில்கொண்டான்
வானத்தி லவர்முறையால் மகிழ்ந்தேத்தி வலங்கொள்ளக்
கானத்தின் கடல்மல்லைத் தலசயனத் துறைகின்ற
ஞானத்தி னொளியுருவை நினைவாரென் நாயகரே.

விண்டாரை வென்றாவி விலங்குண்ண மெல்லியலார்
கொண்டாடு மல்லகலம் அழலேற வெஞ்சமத்துக்
கண்டாரைக் கடல்மல்லைத் தலசயனத் துறைவாரைக்
கொண்டாடு நெஞ்சுடையா ரவரெங்கள் குலதெய்வமே.

விஞ்ஞாபனம்.

ஸ்ரீய: பதிய்யாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் பரமபதத்தில் நித்திய முக்தர்கள் "விண்ணாட்டவர் மூதுவர்" என்கிறபடியே தன்னினும் மூப்பரும் ஒரு குறையுமில்லாதவருமென்றும் லீலாவிபூதியிலுள்ளாரோ ஸம்ஸாரஸ்தியில் மூழ்கி நோய்படுகிறார்களே அவர்களுக்கு முகங்காட்டி அவர்கள் வியாதிகளைப்போக்கி அவர்கள் அபேக்ஷிதங்களைத் தந்தால்தான தனது "ஸௌலப்யது" முதலிய கல்யாண குணங்கள் சிறப்பெறுமென்றும் திருவுளம்பற்றி திருக்கடன்மல்லையை நாடிவந்து குடி புகுந்தது பரம பகவத் பக்தியில் சிறந்த பாகவதர்களனைவரும் அறிந்த விஷயமே! இம்மல்லாபுர ஸ்தலபுராணத்தை இரண்டாவது முறை வெளிப்படுத்தி பகவத் பக்தியிலீடுபட்டு ஸ்ரீஸ்தலசயனப் பெருமானுக்கும் நிலமங்கைத் தாயாருக்கும் கரும்பூர்

இராஜகோபாலாசாரியர் அக்ஷேயா பாகிராம் முதல்கொண்டி யாசித்து இலவமாயிருந்த டண்ணைக் கையை சுமார் 300 ரூபாயில் புதுக்கி சமாப்தித்து விட்டார், ஷை சுவாமிகள்,—

நிலமங்கைத் தாயாருக்கு சுக்கிரவாரந் தோறும் உற்சவம் நடந்து வருகிறபடியால் ஷை உத்ஸவ காலத்தில் தாயாருக்கு நூதனமாக மகா மண்டபமொன்று இயற்ற எண்ணங்கொண்டு தற்காலம் கருங்கல்வேலையில் சுமார் 500-ரூபா வரையில் செலவழித்து ஷை கைங்கரியம பூர்த்தி செய்விக்க சுமார் ரூ 1,000 செல்லுமென்றும் யாசித்து தன் ஜீவதிசையிலே ஷை மண்டப கைங்கரியம் பூர்த்தி செய்வித்து பாகவத கோஷ்டிகளுடன் நேத்திரோத்ஸவமாக சேவிக்க இச்சைகொண்டிருக்கிறபடியால் அகில பாகவதர்களும் ஸ்ரீமான்களும் கிருபாகடாக்ஷம் வைத்து தானிய மூலமாயும் ரொக்கமாயும் எவ்விதத்திலாவதும் தாங்களும் தங்கள் பந்துமித்திரர்களுக்கு புருஷகாரஞ்செய்து ஷை கைங்கரியத்தை தலைக்கட்டி வைப்பீர்களென்று கருதி ஷை ஸ்தல புராணத்தை கரும்பூர் இராஜகோபாலாசாரியர் சுவாமிகளுக்கு கைங்கரியார்த்தமாக அச்சிட்டனம் இதில் எவ்வித அபசாரமிருந்த போதிலும் க்ஷமித்து ஷை கைங்கரியத்தை தலைகட்டிவைக்கத் திருவுள்ளமுள்ள ஸ்ரீமான்கள் யாவரும் தாங்கள் தங்கள் சக்தியானுசாரம் கிஞ்சித்கரித்து ஸ்ரீஸ்தலசயனப்பெருமாள் கிருபைக்கு பாத்திரராகி இஹபர ஸௌக்கியங்களை யனுபவித்து பல்லாண்டு வாழ்வார்களாக.

திருக்கடன்மல்லை,
1905 வரு
பிப்ரவரி 15உ.

இப்படிக்கு,
தாசானுதாசர்கள்.

ஓம்தத்ஸத்.

PAYNE AND CO., MADRAS.